

Els Anderson

Era un diumenge ennuvolat, plovia a bots i a barrals, a les notícies recomanaven no sortir de casa, no feia ni dues setmanes que els Anderson s'havien instal·lat a la casa nova i ja eren l'enveja del veïnat; la casa era molt gran, de tres pisos, quatre comptant les golfes. El que destacava d'aquella casa era el porxo que envoltava tot l'habitatge, era d'una fusta preciosa amb decoracions detallades, la casa feia molt de goig, i era d'estil victorià. El jardí estava molt ben cuidat i tenia una piscina enorme amb l'aigua cristal·lina. No calia ser gaire llest per saber que aquest matrimoni es guanyava molt bé la vida.

Els Anderson només portaven dos anys casats. La Marie només tenia vint-i-cinc anys, era una noia dolça i acollidora, la dona de la casa. Semblava que li agradava cuidar del seu home, sens dubte molt madura i clàssica comparada amb les noies de la seva edat que només sortien de festa; en Henry, el seu home, tenia trenta-set anys, era un home seriós amb cara de pocs amics però agradable els diumenges, ja que eren els seus únics dies de festa.

Però aquest diumenge era diferent, en Henry no havia mostrat ni un somriure des que s'havia llevat, la Marie no li va donar gaire importància, pel fet que només eren les nou del matí. Avorrida, va deixar de cosir la vanova que tantes ganes tenia d'acabar i es va posar a netejar, en Henry va fer cara de molèstia aixecant la mirada del diari cap a la Marie, i amb el mal humor habitual va queixar-se com sempre, reclamant que ell guanyava prou diners per pagar una netejadora, una cuinera i un jardiner. La Marie, sense deixar de somriure mentre agafava la fregona, va dir que a ella li agradava fer la feina de casa, ja que no treballava, era la seva manera de fer

alguna activitat productiva. En Henry va fer com si no hagués escoltat res i va continuar mirant les notícies mentre feia un sudoku al diari.

Al cap d'unes hores ja va tocar la una, la Marie va cridar al seu home per dinar. Van menjar amb silenci, es podia sentir la pluja caure contra les finestres de la casa. De cop en Henry amb una cara que la Marie no li havia vist des de feia anys, va dir que era un dinar molt bo, especialment les croquetes, i va preguntar de què estaven fetes. La Marie va contestar que eren de pollastre, però ell no es va acabar de creure que allò tant bo fos només de pollastre; l'home es va aixecar i just va començar a sonar el telèfon fix del menjador, va agafar la trucada i es va tancar dins el despatx ignorant la pregunta de qui era, que li havia fet la Marie.

Va passar una hora i en Henry encara parlava. La Marie, preocupada, va entrar i li va servir un cafè americà acompanyat d'unes galetes de mantega fetes per ella. L'home amb la mà li va fer un senyal perquè es quedés dins l'habitació. Ella va obeir i va seure a una butaca de pell que hi havia. En Henry va penjar el telèfon i va explicar-li que el cap de l'empresa havia desaparegut des del dijous i mentre no el trobaven, l'ascenderien de càrrec. La Marie veia que el seu home estava molt content, ja que això comportava guanyar més diners, a part que aquell home només feia que donar-li maldecaps, però li va dir que no estava bé alegrar-se d'una situació així, sobretot si una persona havia desaparegut, ja que podria estar mort. En Henry li va replicar que si estava mort, millor, que no li estranyava perquè aquell home només sabia treballar i anar al bar a beure fins al punt de no saber on vivia.

- S'ho té merescut; va exclamar.

La Marie es va sentir malament per les paraules del seu home i va expressar la pena que tenia pel senyor Miller.

Henry per tercera vegada al dia va ignorar el comentari de la seva dona i es va dirigir al menjador a mirar la televisió, deixant a la Marie sola al despatx; la noia es va aixecar de la butaca i es va dirigir a les golfes on hi tenien un congelador on guardaven la carn fresca i els gelats per quan fos estiu; aquest cop la Marie volia impressionar al seu home: si les croquetes li havien encantat, aquest cop es superaria.

Va arribar l'hora de sopar, encara plovia, però havia afluixat en comparació al matí. En Henry mirava per la finestra que donava al jardí preocupat que s'omplís massa la piscina. Tot seguit va seure a taula i la Marie va servir el menjar. De nou l'home, sorprès, va preguntar què era el sopar, ja que era exquisit. La noia va contestar que era pollastre amb crema de bolets. Un altre cop pollastre?, es va preguntar en Henry. Va arribar l'hora de les postres i en Henry va demanar un gelat, la Marie es va aixecar per portar-li'n un de la nevera, però no n'hi havia. En Henry, amb calma, li va dir que al congelador de les golfes n'hi havia i es va dirigir cap a les escales. La Marie es va oferir per anar-lo a buscar, però l'home s'hi va negar perquè volia mirar quins tipus de gelat hi havia. La noia va deixar anar un xisclet nerviós demanant-li que tornés a lloc, que ja hi aniria ella. Henry, empipat per les ximpleries de la seva dona la va ignorar per quarta vegada en tot el dia, i va pujar les escales que portaven a les golfes.

Quina mala olor que fa aquí, va pensar en Henry, i es va estranyar, ja que per ell la seva dona netejava més que respirava. Però al obrir el congelador es va quedar atònit, immòbil, i es va posar les mans cobrint la boca, com si no volgués deixar anar el xisclet que tenia a punt de sortir. La Marie darrere del seu home va dir:

- Ja sé que m'he equivocat, però et volia ajudar, treballes molt i aquest home no et tractava com et mereixies, li quedava poc per jubilar-se però no podia aguantar més,

només volia fer-te feliç, així potser riuries més, com quan ens vam conèixer, vaig pensar que si passaves a ser el cap de l'empresa tot seria com abans... En Henry sense mirar enrere i amb una veu tremolosa va preguntar: - Marie... que portava el menjar?